

Po dvaceti letech

O. Henry

Toto dílo je zveřejněno k volnému užívání pod licencí CC0. Všechna práva vyhlazena.

Další svobodná díla najdete na www.liberary.cz

Autor: O. Henry

Překlad: Martin Doucha

Policista na obchůzce šel impozantně ulicí. Jeho impozantnost byla ze zvyku, ne aby se předváděl, neb diváků bylo pomálu. Bylo sotva 10 hodin v noci, ale studené poryvy větru přinášející vůni deště téměř vylidnily ulice.

Jak cestou zkoušel, jestli je všude zamčeno, točil obuškem pomocí složitých a zručných pohybů a chvílemi se otáčel, aby ostražitým zrakem přelétl pacifickou třídu, onen strážník svou statnou postavou a lehce povýšenou chůzí představoval skvělý vzor ochránce pořádku. V této oblasti obchody zavíraly brzy. Sem tam bylo vidět světla obchodu s doutníky nebo celonočního bufetu; ale většina dveří vedla do obchodů, které již dávno zavřely.

Zhruba v polovině jistého bloku policista náhle zpomalil chůzi. Ve vchodu do potměšitého železářství se opíral muž s nezapáleným doutníkem v puse. Když k němu policista došel, onen muž se rychle ozval.

„Všechno je v pořádku, strážníku,“ řekl bezelstně. „Jen tu čekám na kamaráda. Před dvaceti lety jsme si tu domluvili schůzku. Zní to asi hloupě, že? No, jestli si chcete ověřit, že to není habadůra, rád to vysvětlím. Zhruba v té době tu stávala restaurace, a ne tenhle obchod — restaurace ‚Big Joe‘ Bradyho.“

„Stála tu ještě před pěti lety,“ řekl policista. „Pak ji zbourali.“

Muž ve vchodu škrtl sirkou a zapálil si doutník. Plamen ozářil bledý obličej s hranatou bradou, pronikavýma očima a malou bílou jizvou podél pravého obočí. Šálu měl sepjatou sponou s velkým diamantem, výstředně zasařeným.

„Tuhle noc před dvaceti lety,“ řekl ten muž, „jsem tady u ‚Big Joe‘ Bradyho večerel s Jimmym Wellsem, svým nejlepším kámošem a nejskvělejším chlapíkem na světě. Oba dva jsme vyrostli spolu tady v New Yorku, skoro jako dva bratři. Mně bylo osmnáct a Jimmymu dvacet. Druhý den ráno jsem měl vyrazit na Západ za štěstím. Jenže Jimmyho byste z New Yorku nedostali; pro něj to bylo jediné místo na světě. No a tu noc jsme se dohodli, že se znovu sejdem tady přesně za dvacet let od toho dne a od té chvíle, bez ohledu na okolnosti a třeba ze sebevětší dálky. Mysleli jsme si, že během dvaceti let oba najdeme svůj osud a vydobudeme si postavení, ať už bude jakékoliv.“

„Zní to moc zajímavě,“ řekl policista. „Ale připadá mi to jako dost dlouhá doba od posledního setkání. Váš přítel se Vám od Vašeho odjezdu neozval?“

„Ale ano, na čas jsme si dopisovali,“ řekl ten druhý. „Jenže po roce nebo dvou jsme na sebe ztratili kontakt. To víte, Západ je dost velká záležitost a já po něm dost živě rejdil. Ale Jimmy sem za mnou určitě přijde, jestli ještě žije, vždyť to byl vždycky ten nejvěrnější a nejspolehlivější starý chlapík

na světě. Určitě nezapomene. Přijel jsem tisíc mil, abych si dnes večer stoupl sem do dveří, a jestli se můj starý parták objeví, stálo to za to.“

Čekající muž vytáhl krásné hodinky s víčkem posázeným malými diamanty.

„Za tři minuty deset,“ oznámil. „Když jsme se tady u dveří restaurace rozešli, bylo přesně deset hodin.“

„Na Západě se Vám dost dařilo, že?“ zeptal se policista.

„To si pište! Doufám, že Jimmymu se dařilo aspoň z půlky tak dobře. Jenže se s prací vždycky dost babral, i když to byl fajn chlap. Já musel soupeřit s těmi nejmazanějšími chytráky, co mi chtěli vyfouknout můj balík. V New Yorku člověk z pohodlní. Jedině Západ mu dá doopravdy nůž na krk.“

Policista zatočil obuškem a popošel o krok či dva.

„Tak já půjdu. Doufám, že Váš přítel v pořádku dorazí. Pošlete ho k vodě, když nepřijde přesně na čas?“

„Rozhodně ne!“ řekl ten druhý. „Dám mu ještě aspoň půl hodiny. Jestli je Jimmy ještě na světě, tak do té doby přijde. Mějte se, strážníku.“

„Dobrou noc, pane,“ řekl policista a pokračoval v obchůzce, při tom cestou zkoušel, jestli je všude zamčeno.

Pak přišla lehká studená přeháňka a vítr zesílil z nesmělých závanů na stálý nápor. Pár roztroušených chodců v oné čtvrti tiše a neutěšeně spěchalo s límcí kabátů vytaženými vzhůru a rukama v kapsách. A ve dveřích železářství stál muž, který přijel tisíc mil na téměř absurdně nejistou schůzku s přítelem svého mládí, kouřil svůj doutník a čekal.

Asi dvacet minut čekal, a pak vysoký muž v dlouhém svrchníku s límcem vytaženým až k uším přispěchal z opačné strany ulice. Šel rovnou k čekajícímu muži.

„Jsi to ty, Bobe?“ zeptal se pochybovačně.

„Jsi to ty, Jimmy Wellsi?“ vykřikl muž ve dveřích.

„Chvála bohu!“ zvolal nově příchozí a chytil toho druhého za obě ruce. „Je to Bob, ať se propadnu. Věděl jsem určitě, že jestli ještě existuješ, tak tě tu najdu. No, no, no! — dvacet let je dlouhá doba. Starou restauraci tu zrušili, Bobe; škoda, že nevydržela, mohli jsme si tu zase dát večeři. Jak jsi pořídil na Západě, starouši?“

„Výtečně; dostal jsem od něj všechno, o co jsem si řekl. Dost jsi se změnil, Jimmy. Jsi o dva nebo tři palce vyšší, než si tě pamatuji.“

„No jo, od svých dvaceti let jsem ještě kousek povyrosl.“

„Daří se ti v New Yorku, Jimmy?“

„Přiměřeně. Mám místo na jednom městském úřadu. Pojď, Bobe; zajdeme do jednoho podniku, co znám, a pořádně si promluvíme o starých časech.“

Oba muži vyrazili ulicí ruku v ruce. Muž ze Západu, díky úspěchu značně samolibý, začínal popisovat svou životní dráhu. Ten druhý, zachumlaný do svrchníku, bedlivě naslouchal.

Na rohu stála drogerie ozářená elektrickými světly. Když vešli do jejího světla, oba dva se současně otočili, aby se jeden druhému podívali do tváře.

Muž ze Západu se zarazil a pustil ruku toho druhého.

„Ty nejsi Jimmy Wells,“ vybuchl. „Dvacet let je dlouhá doba, ale ne tak dlouhá, aby člověku změnila nos z Římana na pršáček.“

„Ale někdy změni dobrého člověka na špatného,“ řekl ten vysoký muž. „Už deset minut jsi zatčen, ‚Hedvábný‘ Bobe. Chicago si myslí, že jsi k nám mohl zaskočit, a vzkázalo nám, že si s tebou chtějí poklábosit. Půjdeš v klidu? Rozumná volba. Tak, a než půjdeme na stanici, tady jsem pro tebe dostal vzkaz. Můžeš si ho přečíst tady u výlohy. Je od pochůzkáře Wellse.“

Muž ze Západu rozložil malý kousek papíru, který dostal. Když začal číst, ruce měl klidné, ale než dočetl, začaly se mu trochu třást. Vzkaz byl celkem krátký.

Bobe: Na smluvené místo jsem přišel ve smluvený čas. Když jsi škrtl sirkou, aby sis zapálil doutník, uviděl jsem tvář muže, na kterého v Chicagu vydali zatykač. Prostě jsem neměl to srdce udělat to sám, tak jsem došel pro kolegu v civilu, aby to udělal místo mne.

JIMMY.

Poznámky k překladu

Šálu měl sepjatou sponou s velkým diamantem, výstředně zasazeným.

His scarfpin was a large diamond, oddly set.

Doslova „Jeho spona do šály byla velký diamant, výstředně zasazený.“

Slovo „výstředně“ v tomto případě má znamenat, že diamant byl umístěný nějak záměrně nakřivo nebo ke straně.

Pošlete ho k vodě, když nepřijde přesně na čas?

Going to call time on him sharp?

Policista se toho druhého doslova ptá, jestli se svému příteli chystá odměřovat čas úplně přesně.

Chvála bohu!

Bless my heart!

Doslova „Žehnej mému srdci!“ Je to běžná fráze bez konkrétního významu.

Je to Bob, ať se propadnu.

It's Bob, sure as fate.

Doslova „Je to Bob, jistě jako osud.“ Další fráze, která sama o sobě nic moc neznamená, ale jen zdůrazňuje něco jiného.

Jsi o dva nebo tři palce vyšší, než si tě pamatuji.

I never thought you were so tall by two or three inches.

Doslova „Vůbec jsem si nemyslel, že jsi tak vysoký, o dva nebo tři palce.“

Jak vidíte, musel jsem to kompletně převyprávět. Dva až tři palce odpovídají přibližně 5–8 cm.

a vzkázalo nám, že si s tebou chtějí poklábosit.

and wires us she wants to have a chat with you.

Konkrétně to byl vzkaz „poslaný po drátě“, tedy telegrafem. Všimněte si také, že v originálu pro Chicago používají ženské zájmeno „she“.

O. Henry
Po dvaceti letech

Z anglického originálu After Twenty Years
vydaného serverem Libery.cz v roce 2016
přeložil Martin Doucha
První vydání, Chomutov 2016
Vydavatel: Libery.cz – Martin Doucha
Kukaňova 19, Chomutov